

NATUURBESCHERMING.

No. 17.

Vele miljoenen worden ieder jaar voor schilderijen uitgegeven. Waarom ook niet? Het geld is goed besteed, want goed schilderwerk geeft ieder die het beschouwt een eeuwigdurend verheven gevoel. Daartegenover besteden de menschen echter veel moeite en scherpzinnigheid aan de vernietiging van onschuldige wilde dieren, en uit deze vernietiging spruit niets goeds, maar veel kwaads voort. Het hoofdmotief voor het verwerven en onderhouden van goede schilderijen geldt ook voor de instandhouding van de meeste dieren. En nooit zal leegstaand onbruikbaar grondgebied geheel zijn weg te krijgen; welk beter gebruik kunnen wij daarvan maken, dan dat wij dat laatst onschendbaar toevluchtsoord maken voor in 't wild levende dieren waarvan het zien en de bestudeering ieder slechts reine vreugde zal verschaffen.

ERNEST SETON THOMPSON.

Ofschoon er een heele groote stapel belangrijke berichten en mooie publicaties klaar lag voor dit artikel, besluit ik dit alles nog een keer uit te stellen, om plaats te maken voor het hoogst belangrijke, laatste nummer van »Blätter für Naturschutz« van 1 Juli '13. Onze twee voormannen Prof. Schillings en Prof. Sarasin zijn daarin aan 't woord, maar ook de kleinere berichten zijn van uiterst veel waarde. Zoo wordt op bldz. 21 weer zoo goed gewezen op 't feit dat *niet* de vischetende dieren den menschelijken vischstand doen achteruitgaan maar 's menschen eigen fabrieken. Het water moest meer gereinigd worden van de *voor elk plant-aardig en dierlijk leven hoogst schadelijke afwateringen*, zooals elk chemisch geschoold mensch van zelf al, zonder nader onderzoek begripen kan. Berichten over de *totale verpesting van 't rivierwater door de menschelijke fabrieken* vindt men in elk vaktijdschrift, en in 't genoemde artikeltje gaat het over de de rivier de Werra (het artikel heet: »*rieververpesting door fabriekswater, visschenmoord en dieruitroeiing*), en zéér waar zegt de schrijver daar. »*Duizend reigers zijn niet zoo schadelijk voor den vischstand van een rivier als de afwatering van een enkele fabriek. Geloofst men dan werkelijk dat men door de eventuele uitroeiing van otters, reigers en vischarenden den vischstand weer op de hoogte van vroegere tijden kan brengen? De kleine dieven hangt men op, de groote laat men loopen!*« Voor deze menschelijke dwaling moeten dan die dieren hun leven laten! waar het plankton sterft door de fabrieken, kunnen visschen niet leven. Ook is natuurlijk het afgraven van rivieroevers, het kanaliseeren en normaliseeren van grooten schadelijken invloed op de voortplanting der visschen, evenals het stoombootverkeer. Maar de onrechtvaardige en hebzuchtige mensch geeft dan de dieren de schuld! Zeer juist merkt iemand in 't blad op, dat de traditioneele borden, waarop staat b.v. »deze bosschen, of parken of andere natuurgedeelten worden aanbevolen in de bescherming van het publiek« eigenlijk veranderd moesten worden in »aanbevolen in de bescherming van de eigenaars of autoriteiten!« daar deze minstens evenveel tegen de natuurschoonheid zondigen als het publiek.

En thans de hoofdartikels van Sarasin en Schillings *Ueber die Ausrottung der Wal- und Robbenfauna sowie der arktischen und antarktischen Tierwelt überhaupt* is het eerste, in schoone, gloeiend-verontwaardigde taal geschreven artikel van Dr. Sarasin te Bazel. Ik citeer hieruit: »Ik besloot deze gelegenheid, voor Deutsche natuurvorschers te mogen spreken (het is n.l. een gepubliceerde voordracht) te benutten, door te wijzen op de grootste wonde die aan de natuurbescherming toegebracht wordt, op een kwaad waarvoor allernoodzakelijkst en allersnelst een heelmiddel moet uitgedacht worden, n.l. op *den doodstrijd van de geheele wal-visch- en robbenfauna*, die zich heden onder de oogen van de ledig en lui-gelaten in de wereld-arena daarnaar kijkende menschheid met verschrikkende snelheid afspeelt«. Dan gaat hij na hoe de aanstokers van deze laatste allerergste gebeurtenissen geheel alleen zijn de groote Poolreizigers *Kapitein Sverdrup en Frutjof Nansen*, die zelfs van geen oponthoud in dezen moord willen hooren, laat staan deze immoreele ondernemingen wilden staken. Persoonlijk schrijven aan Sverdrup leverde zelfs geen antwoord op, ja daarna ging het zelfs nog erger worden. Hieraan ziet men weer eens duidelijk hóe laag van *mensch-zijn* en moraliteit menschen kunnen zijn, die op andere punten veel kranige eigenschappen toonden te bezitten. Sarasin zegt dan ook: »Ik wilde dat Kapitein Sverdrup, die met zoo volle overtuiging recht heeft op onze bewondering voor zijne geographische prestaties in de Noordsche zeeën, tot inzicht kwam dat *het hoogere roem verdient, de werken van de natuur in stand te houden, dan ze te vernielen en te vertrappen*; en ik wou dat hij de verouderde inzichten verliet, die zeiden dat het een daad van prijzenswaardige dapperheid was, om zulke zeldzame, wonderbare levende wezens te vernietigen, en dat hij zich stelde in dienst van de nieuwe idieën, volgens welke den beschermder der natuur en van haar schepsels den grooten dank erlangt in de toekomst van alle goede menschen.« Iets verderop zegt Sarasin: »Zorgvuldig berekend breiden deze menschen hun werkzaamheden uit van pool tot pool, alles vernietigend en vereenzamend, waar slechts warmbloedig dierenleven de oceanen bevolkt en siert. Met behulp van de Sverdrup-traan-

kokerijen die de vangschepen volgen, kan de slachterij zonder eenig tijdverlies doorgezet worden, en het dividend, het snoode loon van deze moorden, klettert schril in de zakken en bekrachtigt deze misdaden aan natuur en menschen-toekomst. »Vatten wij de officieele opgaven over de gedooide exemplaren van walvisschen samen«, zegt hij verder, »dan komen wij tot een *getal van 10000 walvisschen in een enkel jaar* (1910), en daar de aarde van nu af jaar bij jaar, zoolang de voorraad strekt(!) dit verlies zal moeten lijden, zoo ligt het voor de hand, dat dit in zeer korten tijd tot algeheele uitroeiing moet voeren.« In 6 jaar tijds heeft men de vroeger *ontelbare* kudden walvisschen in de wateren van Z-Georgië totaal uitgeroeid zonder een enkele over te laten! En in 't officieele bericht is men trotsch op dat werk! en noemt dat »een mooi geval!« »Geen wetten houden de menschen hierbij zelfs binnen de perken; Voorwaarts! voorwaarts tot aan de algeheele vernietiging!« klinkt de leus; wat het eene gezelschap niet uitroeit, daar valt het andere op aan!« O! hoogstaande mensch, wat is er een kloof tusschen U en de dieren!!!

Over verdere bijzonderheden leze men het stuk zelf na. Dit gaat dus weer net eender als in Amerika met de *trekduif*, die voorheen in milliarden en nog eens milliarden Amerika bevolkte en nu tot op de laatste toe, zonder eenige noodzaak en zonder eenig menscheeljk voordeel nog wel in dit geval, door den mensch van de aarde is verdelgd. En hoe onbegrijpelijk zijn deze handelingen in dit geval, wanneer men de boeken hierover naslaat! Want uit de jaren dat de groote massa al van den aardbodem verdwenen was, maar er nu en dan elken zomer dan hier dan daar nog eens een paartje of enkele paartjes verschenen en broedden, was er toch *dadelijk* weer een menschenmassa achterheen, om ze weer te vernietigen en geen jager kon zijn geweer laten staan! totdat de *allerlaatste* weggeschoten werd, waarvan men zich ook goed *bewust* was dat het de laatste, de *allerlaatste* nu wel zoude zijn. En denk nu niet, dat men het prettig vond, dat het de *laatststen* waren. Dat is juist het gekke, en onbegrijpelijk paradoxaal in zulke feiten. Denk niet dat men het land had aan dezen vogel. O neen! men bewonderde hem en jammerde honderd uit dat ze uitgeroeid werden en waren, maar diezelfde jammerars vermelden glorieus en triomphantelijk den volgenden dag of het volgend jaar, dat ze nog één hadden zien vliegen en.... *hadden weten te schieten!!!!* Het heet dan dolzinnig »een mooi schot«, »een zeldzaam schoon jachtavontuur« een prachtige buit.« En na een korten tijd ligt die »prachtige buit« in de vuilnisemmer of staat te verbleeken en te verstoffen in een of andere kamer als »opgezette vogel« inplaats van zijn geslacht voort te planten, weer opnieuw over den aardbodem. En zóólang hebben de Amerikanen dit werkelijk volgehouden met telkens de *allerlaatste* overblijvers weer weg te schieten, dat het nu wel totaal vaststaat dat er geen enkele ooit meer zal verschijnen! En tóch jammert daarover diezelfde schare van moordenaars.

Juist zoo is het geschied en geschied het bij ons met de *Trapganzen*. Lees Merula eens na over de groote massa's van vroeger, die geheel uitgemoord zijn, en kijk nu eens het triomphantelijk geroep telkens van dien of dien jager die er nog heusch »één« heeft weten dood te schieten, en dan er bijzet »helaas tegenwoordig zéér zeldzaam voorkomend.« Aldus vermeldt Mr. *Snouckaert van Schauburg* in het Juni-nummer van de Ornitholog. Monatsber. weer: »*Otis tarda tarda* L., 12 Januar *schoss* ein mir bekaunter Jagdaufseher ein ♂ bei Bieze-linge in der Provinz Seeland, woselbst der Vogel schon seit 8 Jan. fast täglich gesehen worden war(!!!) Anfang März wurde ein Stück bei Breda beobachtet, aber nicht zur Strecke gebracht (men voelt in dien laatsten zin de spijt van den berichtgever, dat die *ontsnapt* is aan 't geweer! Ik veronderstel dat de schrijver dien Bredaschen waarnemer »een stommeling« vond, om zoo iets bijzonders te laten leven!) *Jachtopzieners* plegen anders nog alleen maar te schieten op dieren, die kwaad doen *volgens hún meening* aan den wildstand van 't gebied van hun jachtheer, maar een trapgans die door zijn voedsel daar *geheel* buiten staat, schijnt ook al niet meer zeker bij die heeren. Doch nu het tweede hoofdartikel uit Naturschutz Blätter: *Giraffenschlachten in Deutsch-Ostafrika* geschreven door Prof. Schillings. Men leze ook vooral dit mooie artikel waarin de schrijver hevig opkomt tegen alles, wat er nog altijd in 't Deutsche gebied van Afrika gebeurt in tegenstelling met 't Engelsche grondgebied. En verderop zijn stuk over de »Schwindel« van de vogelveerenhandelaars ten opzichte van de *leugenachtig verzonnen* z.g.n. »Paradiesvogelfarmen« (die natuurlijk niet bestaan nóch kunnen bestaan) en ten slotte over het wegnemen in onbegrensd aantal van *meeuweneieren* en *zoogetnaemde meeuweneieren*, en ook nog over het wegschieten van arenden nog wel door een *Koninklijken* houtvester. Doch hieruit kan ik pas de volgende maal citeeren, daar de mij toegestane ruimte reeds gevuld is.

»Wo aber die Menschen die Tiere aus Lust, Sport oder Gewinnsucht *quälen*, sind die Menschen im Unrecht, in einem Unrecht, das unentschuldigbar und menschenunwürdig ist.«

Dordrecht.

P. J. BOLLEMAN VAN DER VEEN.